

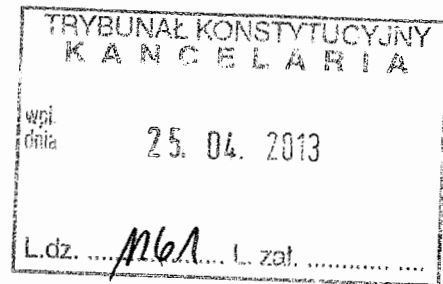
LEŚNY & WSPÓLNICY
KANCELARIA PRAWNA

Gniezno, dnia 22 kwietnia 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Christiana Szucha 12 a

00 – 918 Warszawa

SKARŻĄCY: M S

ul.

reprezentowany przez:

radcę prawnego Marcina Leśnego

Kancelaria Prawna Leśny & Wspólnicy

ul. Platanowa 15, 62 – 200 Gniezno

Sygn. akt Ts 94/11

ZAŻALENIE
NA POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO
Z DNIA 8 KWIECZNIA 2013 R., SYGN. AKT TS 94/11
W PRZEDMIOCIE ODMÓWIENIA NADANIA DALSZEGO BIEGU
SKARDZE KONSTYTUCYJNEJ

I. PRZEDMIOT ZAŻALENIA

Działając jako pełnomocnik skarżącego M S , z powołaniem się na pełnomocnictwo w aktach sprawy, na podstawie art. 48 oraz 49 w zw. z art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U Nr 102, poz. 643 ze zm.) niniejszym wnoszę zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia

2013 r., sygn. akt Ts 94/11, doręczone w dniu 15 kwietnia 2013 r. w przedmiocie odmówienia nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej – przedmiotowe postanowienia zaskarżając w całości.

II. ZARZUTY ZAŻALENIA

Zaskarżonemu postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt Ts 94/11:

- 1) w sprawie zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712 ze zm.) z art. 45, art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 1 art. 87 i art. 94 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – *zarzucam* nie uwzględnienie, że na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju organy zarządzające tworzą przepisy prawa, które nie są przewidziane w zamkniętym katalogu źródeł prawa, o którym stanowi art. 87 Konstytucji oraz które nie podlegają prawidłowej publikacji;
- 2) w sprawie zgodności art. 37 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712 ze zm.) z art. 61 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – *zarzucam* nie uwzględnienie, że wyłączenie stosowania kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju powoduje naruszenia zasady państwa prawa i prawa obywatela do sądu.

III. WNIOSKI ZAŻALENIA

Na podstawie opisanych powyżej zarzutów na podstawie art. 36 ust. 7 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym wnoszę o:

- uwzględnienie zażalenia poprzez uchylenie zaskarżonego postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt Ts 94/11 i skierowanie sprawy do rozpoznania na rozprawie.

Uzasadnienie

I.

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013 r. Trybunał Konstytucyjny po wstępnym rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M S w sprawie zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712 ze zm.) z art. 45, art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 1 art. 87 i art. 94 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 37 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712 ze zm.) z art. 61 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej postanowił odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazano, że analiza skargi konstytucyjnej wniesionej przez skarżącego prowadzi do wniosku, że skarga nie spełnia warunków nadania jej dalszego biegu wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. Powyższe wynika z faktu, że tak art. 87, jak i 94 Konstytucji nie mogą stanowić wzorców kontroli w postępowaniu skargowym, albowiem mają one charakter ustrojowy i nie statuuje żadnych konstytucyjnych praw i wolności, których ochronie służy skarga konstytucyjna. Nie zmienia tego również wskazanie przez skarżącego art. 2 Konstytucji jako związkowego wzorca kontroli. Wynikające bowiem z art. 2 Konstytucji zasady ustrojowe mogą stanowić w postępowaniu skargowym jedynie pomocniczy wzorzec kontroli, pod warunkiem jednoczesnego wskazania innej naruszonej normy konstytucyjnej statuującej wolność lub prawo.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny zważył w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że oczywiście bezzasadny jest zarzut, że zaskarżone przepisy naruszają prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy przez sąd (art. 45 Konstytucji) oraz prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej i osób pełniących funkcje publiczne (art. 61 ust.1 Konstytucji) w zw. z art. 2 Konstytucji. Tak bowiem art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4, jak i art. 37 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju nie dotyczy możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia w sprawie dofinansowania ze środków programu operacyjnego do

sądu, kształtu postępowania w takiej sprawie ani kwestii dostępu do informacji o przebiegu procedury wyboru projektów, które uzyskują dofinansowanie.

Ostatecznie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że kryteria oceny wniosku nie są aktem prawa powszechnie obowiązującego. Są one bowiem częścią warunków przeprowadzenia konkursu i odnoszą się wyłącznie do relacji między właściwą instytucją zarządzającą a zainteresowanymi otrzymaniem dofinansowania wnioskodawcami.

Ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego skarżącemu nie sposób się zgodzić. Zdaniem skarżącego Trybunał Konstytucyjny dokonał bowiem błędnej oceny istoty skargi konstytucyjnej przez niego wniesionej.

II.

Uzasadnienie zarzutu w sprawie zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju z art. 45, art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 1, art. 87 i art. 94 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

W sprawie zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712 ze zm.) z art. 45, art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 1 art. 87 i art. 94 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej skarżący zarzuca nie uwzględnienie, że na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju organy zarządzające tworzą przepisy prawa, które nie są przewidziane w zamkniętym katalogu źródeł prawa, o którym stanowi art. 87 Konstytucji.

Skarżący wskazuje, że choć zgodzić się należy z uzasadnieniem postanowienia Trybunału Konstytucyjnego, że tak art. 87, (jak i 94) Konstytucji nie mogą stanowić wzorców kontroli w postępowaniu skargowym, albowiem mają one charakter ustrojowy i nie statują żadnych konstytucyjnych praw i wolności, których ochronie służy skarga konstytucyjna, to jednak nie można przyjąć, że w sprawie nie doszło do naruszenia art. 87 Konstytucji.

Skarżący podkreśla, że kryteria oceny projektów stanowią nieprzewidziane w ustawie zasadniczej źródło prawa. Na podstawie tychże kryteriów oceniane są projekty przedstawiane przez uczestników konkursu a tym samym stanowi się o prawach i obowiązkach osób przedstawiających projekty. Ocena spełnienia tych kryteriów na podstawie środków prawa

administracyjnego, których stosowanie prawnie nie⁴ zostało określone. Kryteria te w niniejszej sprawie ustalone zostały przez zarząd Województwa W i zatwierdzone przez Komitet Monitorujący. W uzasadnieniu postanowienia Trybunał Konstytucyjny podał, że kryteria te nie są jednak aktem prawa powszechnie obowiązującego. Nie są one również niewątpliwie aktem prawa miejscowego. W rzeczywistości jednak wydane przez określone ustawą organy kryteria stanowią podstawę do orzekania we władczej formie o prawach skarżącego. Tym samym skarżący podnosi, że kryteria te stanowią nieznanne Konstytucji źródło prawa, które nie podlegają prawidłowej przewidzianej dla aktów prawnych publikacji.

III.

Uzasadnienie zarzutu w sprawie zgodności art. 37 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju z art. 61 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

W sprawie zgodności art. 37 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712 ze zm.) z art. 61 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej skarżący zarzuca nie uwzględnienie, że wyłączenie stosowania kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju powoduje naruszenie zasady państwa prawa jak również prawa obywatela do sprawiedliwego sądu.

Skarżący podkreśla, że w wyniku wyłączenia stosowania kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie postępowania dotyczącego ubiegania się oraz udzielania dofinansowania na podstawie ustawy ze środków pochodzących z budżetu państwa lub ze środków zagranicznych naruszone zostało prawo skarżącego do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne i wynikającej z tego możliwości zgłaszania zarzutów co do bezstronności osób dokonujących wyboru projektów zapewniającej czynny udział skarżącego w postępowaniu w sprawie ubiegania się o udzielenie dofinansowania. Podobnie wyłączone zostało uprawnienie skarżącego do słusznego procesu przed organami administracji.

Tym samym skarżący wskazuje, że nie można przyjąć stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, że oczywiście bezzasadny jest zarzut, że zaskarżone przepisy naruszają prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy przez sąd (art. 45 Konstytucji) oraz prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej i osób pełniących funkcje publiczne (art. 61 ust.1 Konstytucji) w zw. z art. 2 Konstytucji. Przyjęta bowiem regulacja pozwoliła bowiem na stosowanie pozaprawnych środków administracyjnych w sposób i formie wyłączonej spod kontroli sądu administracyjnego. Dla przykładu sąd nie miał możliwości zweryfikowania sposobu i poprawności przeprowadzenia postępowania dowodowego, kwalifikacji osób oceniających projekty, czy też poprawności ponownej oceny projektu, przez osoby, które wydawały zaskarżone rozstrzygnięcie. Jest to przykład kilku z licznych wad procedury, która została uregulowana i przeprowadzona w sposób nie pozwalający na ich weryfikację sądową z uwagi na brak przepisów pozwalających na określenie normatywnego wzorca postępowania, stanowiącego podstawę weryfikacji sądu administracyjnego.

W tym stanie rzeczy wnosi się jak w petitum zażalenia.

Marcin Leśny
radca prawny

Załącznik:

- pięć odpisów zażalenia.